

[Forsvarsministeren.]

i betragtning. Danmark er medlem af Atlantpagten. Danmark har derved fået en beskyttelse, som det i høj grad har grund til at påskønne. Danmark har endvidere fået tilsagn om meget betydelig bistand til løsning af sit militære problem. Jeg har i min fremsættelsestale givet den oplysning, at Danmark fra De Forenede Stater har modtaget første rate af militært materiel til virkeliggørelse af en plan, hvorved der udrustes en hær på 100 000 mand. Det er meget vanskeligt helt nøjagtigt at opgøre den værdi, som dette materiel repræsenterer, men mine embedsmænd i de militære ministerier mener, at det vil være forsvarligt at opgøre denne første leverances værdi til ca. 300 mill. kr. Det er almindelig bekendt, at det våbenhjælpprogram, som De Forenede Stater har opstillet, og til hvilket der er givet en bevilling for det amerikanske finansår 1949—50, er tilrettelagt på en sådan måde, at hvis det fuldtud skal gennemføres, vil det komme til at strække sig over fem år, og hvis man tænker sig, at De Forenede Stater i en sådan periode vedbliver med år for år at levere Danmark materiel, der repræsenterer samme værdi som første rate, ja, så er det jo et nemt regnestykke at finde ud af, hvor storstilet denne støtte egentlig er, som de amerikanske borgere har påtaget sig at yde Danmark. Der er vel ikke noget at sige til, at de amerikanske borgere, deriblandt talrige arbejdere og bønder, som kun har indtægterne fra deres arbejde at leve af, skønner det rimeligt, at skal de påtage sig så store ofre for at hjælpe Danmark og andre Atlantpagtlande til fornøden udrustning, er det også rimeligt, at Danmark selv påtager sig visse byrder. Der er jo heldigvis noget, som hedder blufærdighed. Jeg tror, at man i den overvejende part af befolkningen vil mene, at det er at gå blufærdigheden lovlig nær, hvis man til gengæld for den storstilede indsats, som fra De Forenede Staters side ydes overfor Danmark, giver sig til at overveje, på hvilken måde man i Danmark kan unddrage sig sine naturlige forpligtelser.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var iøvrigt utilfreds med den fremgangsmåde, som regeringen tænker sig anvendt ved forhandlingerne om den måde, hvorpå den ekstraordinære bevilling på de 350 mill. kr. skal anvendes. Det ærede medlem talte om, at det vil blive tre partier, som bag lukkede døre afgør, på hvilken måde bevillingen skal anvendes. Det ærede medlem ved meget godt, at der ikke er nogen saglig begrundelse for en sådan påstand. Det

ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards parti har under forhandlingerne om den nye forsvarsordning været repræsenteret ved drøftelsen af hver lille ting, som der har skullet tages stilling til. Det ærede medlems parti er fremdeles repræsenteret i forsvarskommissionens fem mands udvalg og i forsvarskommissionen, som vil få afgørende indflydelse på den måde, hvorpå bevillingen bliver anvendt, og desuden er det jo tanken, at bevillingsspørgsmålet sag for sag skal til behandling i finansudvalget. Jeg ser derfor ikke, at det ærede medlem har nogen som helst ret til at tale om, at det bliver tre partier, som bag lukkede døre afgør tingene. Det ærede medlems parti vil i den kommende tid som i fortiden få al den lejlighed, man måtte ønske sig, til indenfor forsvarskommissionens rammer at drøfte de ting, hvortil den foreslåede bevilling tænkes anvendt, og netop af den omstændighed, at det vil blive forhandlingerne i forsvarskommissionen, derunder i forsvarskommissionens fem mands udvalg, og i finansudvalget, som vil blive afgørende for, på hvilken måde pengene bruges, fremgår det på den tydeligste måde, at det er sagligt uberettiget at tale om, at Danmark udefra får dikteret de beslutninger, som skal tages med hensyn til de militære anliggender.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen talte på den måde, som vi havde grund til at vente i det høje ting. Det ærede medlem talte om, at gang på gang har den danske befolkning vendt sig mod militærudgifter, som ikke svarer til vore interesser, og som betyder, at landets ungdom vil blive udsat for nød og ødelæggelse. Folket vil fred, tilføjede det ærede medlem hr. Alfred Jensen. Ja, det er sandt, det danske folk vil fred, og det glæder mig oprigtigt, at det ærede medlem har opdaget dette, for der afgår jo fra Danmark til Moskva telegrammer, som må fremkalde det indtryk i Sovjetunionen, at den danske befolkning er alt andet end fredelig. Men når det ærede medlem hr. Alfred Jensen nu konstaterer, at sandheden om det danske folk er, at det vil fred, så kan vi måske også gøre os håb om, at han og hans danske meningsfæller i fremtiden vil yde bidrag til, at man i Sovjetunionen får fortalt denne sandhed. For det kan formentlig ikke bidrage til fred, det kan formentlig ikke opfattes som et led i et fredsarbejde, når det ærede medlem hr. Alfred Jensen og hans meningsfæller f. eks. beretter til Sovjetunionen, at Danmark med det beredskab, som det har, og hvis mangler jeg ikke har lagt skjul på, fordi jeg mener, at befolkningen bør vide, hvad der er sand-